

Καί ἴσα ἴσα μάλιστα θὰ δείξετε μὲ τοῦτο
 Πῶς ἂν δὲν ἔχετε πολὺ καθὼς οἱ ἄλλοι πλοῦτο,
 Ἔχετε ὅμως μιὰ καρδιά μὲ ζάχαρι πλασμένη
 Καὶ φέρνετε τὰ φράγκα σας—καὶ δανεικὰ ντυμένοι.

Ἄλλὰ τὸ κλάχ ποῦ ἔχετε εἶνε πολὺ μεγάλο...
 Δὲ τί νὰ γείνη, ἀδελφέ, ἀφοῦ δὲν βρέθηκ' ἄλλο;
 Ἔστὰ χέρια σας κρατεῖτέ το, ποτὲ μὴν τὸ φορῆτε·
 Ἐς τοὺς δρόμους ποῖος θὰ σας ἴδῃ;...Καὶ ἂν συναχωθῆτε,
 Ἐαρρῶ πῶς ὑπερήφανα ἔμπορεὶ κανέναν νᾶχη
 Γιὰ τόσο ὑψηλὸ σκοπὸ ἓνα μικρὸ συνάχι!

V

Οἱ Λέοντες δὲν λείπουνε—Κοντὰ εἰς τὰς κυρταῖς
 Μὲ ὑποκλίσεις τριγυρνοῦν καὶ λὰν ἀνοηταῖς...

ὦ Κύριοι, ἐκάματε πολὺ καλὰ νάρθητε.
 Πρέπει αὐτὰ τὰ ἔρημα παιδιὰ νὰ ἐλεῆτε,
 Τοῦλάχιστον νὰ φαίνεσθε τῶν ὀρφανῶν προστάται.
 Ἄφοῦ μ' ἐγκλήματα εἶσθε ἔς τοὺς δρόμους τὰ πετᾶτε!

Δὲ, μ' ὅλα τᾶσπρα γάντια σας καὶ τὰ ὀρθὰ κολάρα
 Πόσαις φοραῖς δὲν γίνεσθε τοῦ κόσμου ἡ κατάρρα!
 Πόσαις φοραῖς τὰ πλοῦτη σας δὲν φέρνουν ἀτιμία
 Ἐστὴν κόρη ὅπου ζῆ φτωχὴ—φτωχὴ, ἀλλὰ τιμία...

ὦ Κύριοι, ἐκάματε πολὺ καλὰ νάρθητε,
 Πρέπει αὐτὰ τὰ ἔρημα παιδιὰ νὰ ἐλεῆτε...
 Πόσαις ἀπ' τὰς μητέρες τους θὰ ἦνε θύματά σας
 Καὶ πόσ' ἀπὸ τὰ νόθ' αὐτὰ...εἶνε παιδιὰ ἴδικά σας!

VI

Ἐνῶ χορὸς καὶ μουσικὴ νὰ με μεθᾶ ἀρχίζει,
 Ὁ λογισμὸς μου ἄθελα ἴσάν πάντα φτερουγίζει:

Κι' ἀντὶ σαλόνη δλόφωτο μὲ χρυσομένη σκέπη
 Ἐαρρεῖ ὑπόγειο βαθὺ γιὰ μιὰ στιγμή πῶς βλέπει,
 Κι' ἀντὶ λαμπρὰ μεταξωτὰ μὲ φράγκα ἀγκαλιασμένα
 Βλέπει παιδιὰ μισογδυμὰ ἔς τὸ χῶμα κοιμισμένα...

Πατέρας δὲν ἐφίλησε ποτὲ τὸ μέτωπό τους!
 Μητέρα δὲν τὰ ἔμαθε νὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τους!
 Χωρὶς ἀγάπη καὶ θεὸ τᾶπλασ' ἡ μαύρη τύχη
 Καὶ εἶνε μάννα τους ἡ γῆ καὶ φίλοι τους οἱ τοῖχοι!

Μὰ ὄχι!... Πάλι ἔρχεται ὁ λογισμὸς μου ἴσιω
 Καὶ χίλιους φίλους τῶν φτωχῶν ἔμπορῶ νὰ ἀντικρύσω
 Μέσα ἔς τὴν τόσῃ εὐσπλαγχνῇ ἐκείνῃ κοινωνίᾳ,
 Ὅπου χορεύει γύρω μου γεμάτη εὐθυμία.

VII

Ἐμπορεῖτε τοὺς χοροὺς αὐτοὺς νὰ τοὺς χειροκροτῆτε
 Κ' ἐμένα ἰδιότροπο, ἢ ὅτι, νὰ μὲ ἴπῃτε,
 Ἄλλὰ ἐγὼ ποῦ ἄκουσα μιὰ ἔς τὸ χορὸ νὰ λέη:
 «—Δέκα μοῦ ἴπῃρ' ὁ Παρνασσὸς καὶ χίλια ἡ Ὀδρεῦ»
 Ἐγὼ ποῦ εἶδα ἔς τῶν χαρτιῶν τὸ πράσινο τραπέζι
 Κάθε τρανὸς τῆ: Ἄρρε του ἀλύπητα νὰ παίζῃ,
 Ἐγὼ σᾶς λέω πῶς ἀντὶ νὰ ἐλεῆ τὴ θλίψι
 Μὲ τέτοιον τρόπο ἡ χαρὰ—καλλίτερα νὰ λείψῃ.

Ἐαρρῶ πῶς ὅταν κάνετε καθεὶς ἐλεημοσύνη
 Τὰ μάτια σας δακρύζουνε, ἐνῶ τὸ χέρι δίνει...
 Αὐτοὶ ἐδῶ πολὺ ἀπλᾶ—τοὺς βλέπετε; γελοῦνε,
 Καὶ πληρωμὴ ποῦ ἔγελασαν τὴ φτώχεια ἐλεοῦνε.

Ὅμως δὲν εἶνε πειδὸ σκληρὴ νομίζω εἰρωνεία
 Παρὰ νὰ βίχνη σκῦζαλα ἔς τὴ μαύρη δυστυχία
 Καὶ νὰ ζητᾶ τῆς ὀρφανιᾶς τοὺς πόνους νὰ γιαιτρέψῃ
 Μὲ χρήματα ποῦ ἔδωκε κανεὶς... γιὰ νὰ χορέψῃ!!!

Γεώργιος Δροσίνης.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Ὅτι τὸ θέατρον χθὲς εἶχεν ἀλλάξει ἐντελῶς μορφήν,
 ὅτι εἶχε φορέσει τὰ νυφιάτικά του, τὸ ἀπέδειξαν φρακοφό-
 ραι τινες ὁμογενεῖς παρασταθέντες ἐκεῖ μὲ ἐνδύματα γά-
 μου. Μεταξὺ τούτων μόνος ὁ Δὲ Κάστρος δὲν ἐφόρει τὸ
 φράκον του· τοῦτον δὲ ὡς ὑπερηκότισεν ὁ υἱὸς ἐνὸς ὑπουρ-
 γοῦ, διορισθεὶς ὑποπρόξενος ἐν Δαμιατίῳ, ἐφ' ᾧ καὶ τὸν
 συγχαίρομεν.

Εἰς τὴν κομῶδότην του ἔφερον ὑπερμέγεθος λευκὸν ἄν-
 θος.

Εἰς γάλλος μανθάνων ὅτι εἶναι υἱὸς ὑπουργοῦ καὶ βλέ-
 πων τὸ ἄνθος ἐρωτᾶ:

— Ἐπουργοῦ τῆς . . . τῆς Γερμανίας;

Τί ὄψιν νομίζετε εἶχε τὸ θέατρον; Ὁμοίωζε κόρην, ἥτις
 ἔχει χρωματισεὶ ἐν ἄλλο πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ της. Τὰ
 θεωρεῖα τὸ ὀλίγον ἐφαίνοντο ὡς συρτάρια φαρμακείου, αἱ
 ἱπιγραφαὶ μόνον ἐλείπον τῆς κινίνης; τῆς στριχνίνης, τοῦ
 ἄρσενικοῦ. Ἐηλυκὸν ἀλήθεια εἶχεν, ἀλλ' ἦτο μᾶλλον ἀρ-

σεικόν φαρμακείων. Ήνος εκείνην ακριβώς τήν ὥραν ἔρχόμενος εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸ θέατρόν μας, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀθιγγανίας.

Εὐμορφα, πολὺ εὐμορφα ἐτραγοῦδῃσεν ὁ βαρύτονος. Εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κηρύγματος μᾶς ἐθουσίασεν ὅλους μαζὶ τοὺς θὰ καλοπεράσωμεν ἀθάνατον χειμῶνα. Τὰ λοιπὰ τοῦ θιάσου πρόσωπα δὲν πῆγαν πολὺ καλά· δὲν πῆγαν καὶ πολὺ κακὰ. Τοῦ τενόρου αἱ φωναὶ ὁμοιάζουν ὀλίγον τὰ γραμματόσημα τοῦ Βελέντζα, δὲν εἶναι οὔτε κεφαλικαί, οὔτε στηθικαί, οὔτε λαρυγγικαί, οὔτε πνευμονικαί ἀκόμα, καὶ μὴ σὰς φανῆ παράξενον ὅτι τὰς εὐρίσκω ὀλίγον ἔγγαστριμύθους. Ἡ du Gazon κυρία Ber ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας εἶναι ὀλίγον prima inter pares. Δὲν ἀπήρεσεν ἐν τούτοις· θὰ τὴν δοκιμάσωμεν καὶ ἄλλου.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς χήρας Φρειδερίκου ἐνεποίησε παντοῦ κατάνυξιν. Ἦτο μοναχὴ. Γεγονὸς καὶ λογοπαίγνιον.

Ἐν τούτοις, οὔτε τὸ λεγόμενον ἐτοιμόρροπον τοῦ θεάτρου, οὔτε ὁ φόβος τοῦ πυρός τοῦ ἐν Βιέννη συναδέλφου, τοῦ ὁποίου αἱ φλόγες ὡς φαντάσματα παρουσιάζονται εἰς τὸν ἀπανταχοῦ θεατριζόμενον κόσμον, οὔτε ὁ χορὸς, οὔτε οἱ ἀξιωματικοί, οὔτε τὰ γεροντοπαλλήκαρα τῆς πρώτης σειρᾶς, οὔτε τόσα ἄλλα ἐπιφοβὰ πράγματα ἐπροξένησαν τὸν πανικόν, ὅσον ὁ Δελὴ Βορριᾶς ὅστις ἄνευ εἰσιτηρίου καὶ ἀφανῆς εἰσέρχεται δι' ὄλων τῶν πόρων τοῦ θεάτρου εἰς τοὺς πόρους τῶν ἀκροατῶν, πουντιάζων, ἐνοχλῶν καὶ προκαλῶν τὸν ἐξῆς διάλογον:

— Τρομερὰ φοβοῦμαι τὴν φωτιά.
— Κ' ἐγὼ τὸ κρῦο.

— Περὶεργό! πῶς καὶ σ' τὸ ἴδιό μας θέατρο δὲν ἔπιασέ ποτε φωτιά.

— (Μετ' ἀπαθείας) Τέτοιο θέατρο δὲν καταδέχεται νὰ καῖ.

Φτερό.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Εἰς Σεβιτανίδην.

Ποῖός τ' ὄλπιζ' ἀπ' τὴν Αἴγυπτο πῶς εἰς τὴν Καλαμπάνα
Θεὸς νὰ σὲ βγάλουν βουλευτὴ, ὦ καπετὰν Ἀμάνα!

Εἰς Μάνδαλον.

Ἦ Μάνδαλε, ἀπόγονε ἐκείνων τῶν Μανδάλων,
Τῆς Καλαμπάκας καύχημα, Σιβιτανίδου στύλε,
Ὡς βουλευτὴ σὺν ἔστειλες αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων,
Καὶ ἄλλο ἓνα μάνδαλο γιὰ τὰ Τραπεζία στείλε.

Εἰς Νικολόπουλον καὶ Βαλασσόπουλον.

Γιὰ δὲς καιρὸ τοῦ διάλεξε ὁ χάρος νὰ μᾶς πάρη,
Τώρα ποῦ μίτραις τριγυροῦν σαράντα στὸ παζάρι.

Εἰς Σταμούλην.

Σταμούλη, ἂν ἐκράτῃσες σημαίας μόνον δύο
καὶ τὴν ἴδική μας κράτῃσες, and, my dear, adio.

Εἰς ἀνεψιὸν Κεχαγιᾶ.

Οὔτε τὸ γράμμα σ' ἔσωσε, οὔτε ἡ Τραπεζιά μου·
Σ' ἐξέγραψα ἀπ' ἄνθρωπο, καὶ σὲ περνῶ σ' τὰ ζᾶ μου.
Ὁ θεὸς σὰς.

Εἰς Σκουζέν.

Ἐνθάδε κεῖται ὁ κομψὸς υἱὸς τοῦ Τραπεζίτου,
Κρίμα εἰς τοὺς σουπέδες του καὶ κρίμα σ' τὸ πουγγί του.

Εἰς Κότταρην καὶ Κατσικαπῆ.

Κατσικαπῆς.

Ἄν κότταις ἐκλιθεὶς ἐσὺ ἀπ' οὐλα τὰ κοτέτσι,
Ἀπὸ κατσικῆς ἕκαμα χιλιάδες κοκορέτσι.

Κότταρης.

Κατσικαπῆ μου προὔσεχε νὰ μιμηθῆς ἐμένα
κι' ἂν θὰ γυρίσης μὴ γυρίᾳς μὲ χέρια σταυρωμένα.

Εἰς Ψύλλαν.

Χώρα μεγαλοφυῆς, ἐὰν χάνῃς τὰ πρωτεῖα,
ἀλλὰ μένεις πάντα πρώτη ἐλαφρὰ μικροφυῆ.

Εἰς Γεωργαντάραν.

Τώρα ποῦ βγῆκες μοναχός, βρὲ τοῦρκο Γεωργαντάρα,
Ἔμπα σ' τὴν ἄτιμη Βαυλὴ καὶ κάν' τὸ Γιωργ' ἀντάρα.

Εἰς Μακράκην.

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἐπλάσαν με
Ἄλληλουῖα.
Εἰσέτι πλὴν οὐκ ἔγνωκα τὰ σά, Μακράκη,
Χοῦξ.